

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 113/2021
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Виктор Прља, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Нурадија Аговић, адвокат из ..., ради исплате закупнине, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду, на седници одржаној 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 6237/17 од 16.10.2018. године, исправљене решењима тог суда П 6237/17 од 21.12.2018. године и П 6237/17 од 01.03.2019. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П 6237/17 од 16.10.2018. године, исправљеном решењима тог суда П 6237/17 од 21.12.2018. године и П 6237/17 од 01.03.2019. године, одбио је предлог за прекид поступка (став први изреке), усвојио тужбени захтев тужиле тако што је обавезао туженог да исплати тужилци на име административне закупнине износ од 3.715,48 динара, са законском затезном каматом од 16.01.2017. године до исплате и износ од 3.878,00 динара, са законском затезном каматом од 16.10.2018. године до исплате, све у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке). Обавезао је туженог да накнади тужилци трошкове поступка у износу од 44.300,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде, са законском затезном каматом од извршности до исплате, под претњом принудног извршења (став трећи изреке).

Против наведене пресуде тужени је изјавио жалбу.

Тужилца је поднела оговор на жалбу.

Виши суд у Београду, решењем Гж 6370/19 од 19.11.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужене, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 6237/17 од 16.10.2018. године, исправљене решењем тог суда П 6237/17 од 01.03.2019. године и одлучио да списе предмета уступи Апелационом суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, како у конкретној ситуацији није реч о спору мале вредности, већ о спору у

коме се као „lex specialis“ примењују одредбе Закона о становању, из разлога што из истог произилази обавеза плаћања законске закупнине, какав је став заузет од стране Апелационог суда у Београду у пресуди Гж 5528/16 од 26.10.2016. године, у поступку који је вођен пред истим првостепеним судом и по истом основу и на тај начин Апелациони суд засновао своју надлежност за другостепено одлучивање, то је на основу одредби члана 468. и 469. Закона о парничном поступку, а у вези одредби члана 23. и 24. Закона о уређењу судова, одлучио као у изреци решења.

Апелациони суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 449/21 од 08.02.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да, како се ради о новчаном потраживању у укупном износу од 7.593,48 динара, који износ не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је првостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, због чега је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан Виши суд у Београду. Затим, да је висина закупнине, односно главног захтева који се потражује у свакој засебној парници, меродавна за утврђивање стварне надлежности, у складу са одредбама члана 28. став 1. и 468. став 1. Закона о парничном поступку, а да пресуда Апелационог суда у Београду Гж 5528/16 од 26.10.2016. године, на коју се у свом решењу позвао виши суд, није донета у предметној парници, па да се не може прихватити изражено становиште да је тиме заснована надлежност Апелационог суда у Београду за евентуално одлучивање у преосталом делу тужбеног захтева.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби тужилаца, стварно надлежан Виши суд у Београду.

Тужбе су поднете 26.04. и 16.10.2017. године, да би првостепени суд спојио парнице. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 7.593,48 динара, који износ тужила потражује од туженог на име главног тужбеног захтева.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, је прописано, да, спорови мале вредности, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 469. ЗПП, је прописано, да, не сматрају се споровима мале вредности, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Према томе, како се у конкретној ситуацији не ради о спору о непокретности или сметању државине, с обзиром на то да је предмет тужбеног захтева исплата новчаног потраживања на име закупнине, то се ради о спору мале вредности имајући у виду да

висина новчаног потраживања, очигледно не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како Виши суд у другом степену одлучује о жалбама на пресуде у споровима мале вредности, то је за одлучивање о изјављеној жалби туженог, стварно надлежан Виши суд у Београду, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић